

Twee gedichten – Joshua Snijders

1. Mooi was ze.

Haar schouder was een zacht hoofdkussen
Zo iemand wil je het liefst op haar derde oog kussen
Al haar fronsen en branden door een heethoofd
blussen Al haar pijn sussen.

Geen sprake van angst onder haar zomerloof
Ongelooflijk hoe ze andermans pijn naar voren
schoof Intenties puur als het uur van het eerste
morgenrood die bescherming tegen zorgen bood.

Zij was de frisse wind van verse dagen
een liefdeslied in aardbei lagen
De twee x'en die in vierkante vragen
holistische oplossingen zagen.

Haar schouder was een zacht hoofdkussen
Zo iemand wil je het liefst op haar derde oog kussen.

2. En zo liet je haar achter

vermoeid en uitgeput.
Opengescheurd als de nacht
wanneer de eerste zonnestralen doorbreken

Moe van het leven Slap
van het wensen

Ze zeggen alles heeft z'n grenzen
maar jij bleef doorgaan.
Haalde wat je halen kon
Kijken hoe je opschalen kon.

Soms denk je terug aan wat je deed

het leed dat je haar bezorgde.
Jouw rol in dit schouwspel.

Sommige dagen hijgde ze naar lucht
op handen en knieën.
Dan strekte ze haar handen naar de
lucht of naar de hemel zo u wilt
en vroeg elke god die ze kende om genade.

Sommige dagen kotste ze diamanten voor je op.
opgevouwen als gedichten
op het strand en inland.
Jij zag de waarde van binnen niet
en beet in de voedende hand.

De amazonetranen die ze liet vloeien
door jou, om jou, achter jou, wegens
jou, maar nooit met jou.

Bij jou af en toe.
Maar je negeerde het.

Soms kijk je terug aan wat je deed
en wat je eigenlijk had kunnen doen
Wat je toen had kunnen zijn.
Nu zie je het echt.
En nu kom je terug naar haar.
En zij wilt jou vergeven.